

BEN H. WINTERS

ČAS
SEKRÁTÍ

POSLEDNÍ POLICAJT, KNIHA DRUHÁ

TRIFID

Přeložila Miroslava Polová.

Ben H. Winters

Čas se krátí

*Tato kniha ani žádná její část nesmí být
kopírována, rozmnožována ani jinak šířena
bez písemného souhlasu vydavatele.*

Countdown City: The Last Policeman book 2

Copyright © 2013 by Ben H. Winters

All rights reserved.

First published in English by Quirk Books, Philadelphia,
Pennsylvania.

Translation © Miroslava Polová, 2015

Cover © Milan Malík, 2015

© Stanislav Juhaňák – Triton, 2015

ISBN 978-80-7387-809-2

Stanislav Juhaňák – TRITON, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.tridistri.cz

BEN H. WINTERS

ČAS

SE KRÁTĪ

BEN H. WINTERS

**ČAS
SE KRÁTÍ**

POSLEDNÍ POLICAJT, KNIHA DRUHÁ

STANISLAV JUHAŇÁK - TRITON

Adele a Shermanovi Wintersovým

(43 let)

a

Almě a Irwinovi Hymanovým

(44 let)

„Nahui Olin nebylo první slunce. Podle Aztéků i jejich sousedů existovala před ním ještě čtyři jiná. Každé vládlo světu, který byl posléze zničen kosmickou katastrofou. Ne vždy tyto katastrofy skončily masovým vyhynutím; někdy skončily přeměnou, a to lidí ve zvířata.“

Meteors and Comets in Ancient Mexico
(Ulrich Köhler, in the Geological
Society of America, Special Paper 356:
Catastrophic Events and Mass Extinctions)

„Navždy už neznamená navždy;
říkal jsem ‚navždy‘, ale nevypadá to,
že tady ještě budu.“

Elvis Costello, „Riot Act“

ČÁST PRVNÍ

MUŽ, KTERÝ MYSLÍ NA ŽENU

Středa 18. července

Rektascenze 20 h 08 m 05,1 s

Deklinace $-59^{\circ}27'39''$

Elongace $141,5^{\circ}$

Delta 0,873 amplitudy

1.

„Jenže on mi to *slíbil*,“ vysvětluje naléhavě Marta Milano. Světlé oči se lesknou, tváře jí úzkostí znachověly. Je rozlícená, zdrcená, zoufalá. „Oba jsme to slíbili. Slíbili jsme si to navzájem snad milionkrát.“

„Jistě,“ uklidňuju ji. „Ovšem.“

Vytrhnu z krabičky na kuchyňském stole kapesník, Marta si ho vezme, chabě se usměje a vysmrká se. „Promiň,“ omluví se a znovu zatroubí, pak se maličko vzhopí, posadí se rovně a nadechne se. „Ale ty, Henry, ty jsi policista.“

„Byl jsem.“

„Pravda. Byl jsi. Ale, víš, ty přece můžeš...“

Nedopoví, ale to ani nemusí. Já té otázce rozumím, vznáší se ve vzduchu mezi námi a pomalu se otáčí: *Můžeš něco udělat?* A já jí samozřejmě k smrti toužím pomoci, ale opravdu nevím, jestli vůbec *existuje* něco, co bych mohl udělat, takže je vážně těžké, ba vlastně nemožné jí na to nějak rozumně odpovědět. Poslední hodinu tady jen tak sedím, poslouchám a dělám si poznámky do svého tenkého modrého školního sešitu. Martin pohřešovaný manžel se jmenuje Brett Cavatone, věk třicet tři, naposledy viděn v restauraci zvané Rocky's Rock'n'Bowl na Old Loudon Road, až u Steeplegate Mall. Je to otcův podnik, vysvětluje Marta, rodinná pizzerie s bowlingovou dráhou, která je navzdory všemu pořád otevřená, i když má drasticky omezený jídelníček. Brett tam pracoval dva roky, byl otcovou pravou rukou. Včera ráno kolem 8:45 odešel na nějaké pochůzky a už se nevrátil.

V ustaraném tichu Martiny čistounké a prosluněné kuchyně si své skrovné poznámky procházím ještě jednou. Úředně se jmenuje Marta Cavatonová, ale pro mě to vždycky bude Marta Milano, patnáctiletá holka, která mou sestru Nico a mě pět dní v týdnu hlídávala po škole,

dokud nepřišla domů máma, nedala jí obálku s deseti babkami a nepřeptala se jí, co je u nich doma nového. Je to síla, vidět ji dospělou a navíc citově zdrcenou z toho, že ji opustil manžel. O co podivnější musí naopak být pro ni obracet se ze všech lidí na světě zrovna na mě, na kluka, kterého hlídávala, když mu bylo dvanáct. Znovu se vysmrká a já jí věnuju drobný jemný úsměv. Marta Milano s nadiťm nachovým batůžkem JanSport a v tričku Pearl Jam. Třešňově růžová žvýkačka a skořicový lesk na rty.

Teď není vůbec nalíčená, bujná kštice se jí ježí jako vrabčí hnízdo, oči má zarudlé od pláče a zuřivě si hryže nehet na palci.

„Nechutné, že?“ podotkne, když zachytí můj pohled. „Ale od dubna kouřím jako šílená. Brett mi na to nikdy nic neřekl, ale stejně vím, že mu to vadí, a tak mám takový hloupý pocit, že když teď přestanu, vrátí ho to domů. Promiň, Henry...“ Zničehonic rychle vstane. „Nedáš si čaj nebo něco?“

„Ne, díky.“

„Vodu?“

„Ne. To je v pohodě, Marto. Sedni si.“

Sesune se zpátky do křesla a zírá do stropu. Samozřejmě bych chtěl kafe, ale díky řetězovému rozpadu infrastruktury, kdy nevyzpytatelně mizí dosažitelnost mnoha různých věcí podléhajících zkáze, není bůhvíproč k sehnání ani kafe. Zavřu sešit a podívám se Martě do očí.

„Je to těžké,“ začnu pomalu, „opravdu těžké. Z řady různých důvodů je za současných okolností pátrání po pohřešované osobě mimořádně obtížné.“

„Ano. Ne.“ Zamrká, zavře oči, zase je otevře. „Totiž... Jistě, já vím.“

Z tuctů důvodů, opravdu. Stovek. Není jak zveřejnit popis či zadat údaje do celostátní evidence pohřešovaných a hledaných osob nebo do seznamu unesených a pohřešovaných osob, který vede FBI. Svědci, kteří by mohli znát místo po-

bytu pohřešované osoby, nemají valný zájem tuto informaci sdělit, pokud ovšem nejsou rovnou pohřešovaní taky. Není jak vstoupit do federálních ani místních databází. Navíc to vypadá, že od minulého pátku je jižní oblast New Hampshire totálně bez elektřiny. K tomu samozřejmě nutno připočít, že už ani nejsem policista. Ale i kdybych byl, tak Concordská policie se již takovým případům nevěnuje. Tohle všechno dělá z hledání jedné konkrétní osoby záležitost značně pofidérní, a to se právě snažím Martě vysvětlit. Zejména – a tady se odmlčím a vložím do svého hlasu tolik starostlivosti a soucitu, kolik jen dokážu – zejména v době, kdy mnoho pohřešovaných odešlo o své vlastní vůli.

„Ano,“ souhlasí roztržitě. „Jistěže.“

To všechno Marta ví. Ostatně to vědí všichni. Svět je v pohybu. Lidé se ještě i teď houfně vydávají za dobrodružství, o němž celý život snili, vydávají se šnorchlovat nebo skákat s padákem nebo si užívat erotiku s neznámými lidmi ve veřejných parcích. A teď přednedávnm se s blížícím koncem objevily úplně nové formy náhlých odchodů, nové druhy šílenství. Po New England se v kutnách potulují členové náboženských sekt a přetahují se o konvertity. Mormoni. Jehovisté. Milosrdní, kteří v autobusech s motory předělanými na dřevný plyn nebo uhlí táhnou po opuštěných dálnicích a hledají příležitost k samaritánství. A shánčlivci si samozřejmě mezitím ve sklepě hromadí, co se dá: zásobují se na *potom*. Jako by nějaká příprava, byť sebedůkladnější, mohla něco změnit.

Vstanu, zavřu sešit, změním téma. „Co u vás v ulici?“

„V pohodě,“ odpoví Marta. „Myslím.“

„Funguje tam nějaké místní sdružení?“

„Ano.“ Tupě přikývne, tento směr debaty ji nezajímá, zatím není schopná si připustit, jaké to pro ni bude, když zůstane sama.

„A ještě bych se zeptal, čistě hypoteticky, jestli jste měli doma nějakou střelnou zbraň...“

„Ano,“ přizná. „Ještě tu je. Brett tu nechal svou...“

Mávnou nad tím rukou, ať raději mlčí. „Čistě hypoteticky: umíš s ní zacházet?“

„Ano,“ odpoví. „Umím střílet. Ano.“

Přikývnu. Fajn. To je všechno, co jsem potřeboval slyšet. Soukromé držení nebo prodej střelných zbraní je sice zakázaný, ale krátké období prohledávání města dům od domu proběhlo už před pár měsíci. A já rozhodně nemíním naskočit na kolo a šlapat až na School Street jen proto, abych nahlásil, že Marta Cavatonová má doma pod postelí služební zbraň svého manžela, kterou měla odevzdat. Ale na druhou stranu ani nemusím slyšet jakékoli podrobnosti.

„Promiň,“ zamumlá Marta, vstane, rázně otevře dveře do komory a natáhne se k vratkému sloupci kartónů cigaret. Ale pak se zarazí, dveře zase zabouchne, odvrátí se a přitiskne si dlaně na oči. Je to až komické, taková sbírka teenagerovských gest: impulzivní sáhnutí po požitku, pak náhlé hnutí mysli a nakonec otrávené sebezapření. Vzpomínám si, jak mi bylo nějakých sedm osm, byl večer, Marta zrovna odešla domů a já jsem stál u nás doma na chodbě a číchal jsem poslední závany vůně ze skořicové žvýkačky.

„Dobrá, Marto. Takže co já teď můžu udělat? Můžu zaskočit do restaurace,“ uvažuji nahlas a přitom dutě slyším vlastní slova, „a přeptat se tam.“ A jakmile jsou ta slova venku, Marta se mi vrhne kolem krku a směje se mi na hrudi, jako by už to bylo hotové, jako bych jí manžela už přivedl domů, jako by už stál na verandě a sahal po klice.

„Ach, díky,“ vyhrkne. „*Díky*, Henry.“

„Počkej, poslouvej, počkej, Marto.“

Jemně si sundám její paže z krku, o krok ucouvnu, pevně si ji přidržím před sebou, povolám na pomoc přísného ducha svého paličatého dědečka a ukázním Martu jeho strohým pohledem. „Udělám, co budu moci, abych ti manžela našel, fajn?“

„Fajn,“ vydechne. „Slibuješ?“

„Ano,“ přikývnu. „Nemohu slíbit, že ho najdu, a už vůbec ti nemohu slíbit, že ti ho přivedu domů. Ale udělám, co budu moci.“

„Jistě,“ vyhrkne, „rozumím.“ Rozzáří se a znovu mě obejmě; moje varování po ní sklouzlo beze stopy. Nemůžu si pomoci, ale přijde mi tak k smíchu, že mě Marta Milano objímá, že se neubráním a musím se smát.

„Samozřejmě ti to zaplatím,“ dodává.

„Ne, to ne.“

„No já vím, ne přímo penězi, ale třeba přijdeme na něco...“

„Ne, Marto. Já si od tebe nic nevezmu. Ale teď se tu trochu porozhlédneme, ano?“

„Ano,“ souhlasí a utře si poslední slzy.

Marta mi najde poměrně nedávnou fotku svého manžela, hezkou celkovou momentku z výletu na ryby před pár lety. Pozorně si Brett Cavatone prohlédnu – malý chlapík, ale silný, se širokými rameny. Stojí v klasické póze na břehu řeky a drží ve vzduchu mokrého okouna s širokou hubou; muž i ryba hledí do objektivu se stejně skeptickým, zakaboněným výrazem. Brett má černé vousy, husté a dlouhé, ale vlasy ostříhané na ježka. Služební sestřih, jen maličko přerostlý.

„Tvůj manžel byl u armády, Marto?“

„Ne,“ odpoví, „byl to policajt. Jako ty. Ale ne u concordské. U státní.“

„U jízdni?“

„Ano.“ Marta si ode mě fotku vezme a pyšně se na ni zadívá.

„Proč odtamtud odešel?“

„Ach, vždyť to znáš. Už ho to unavovalo. Chtěl změnu. A můj táta zrovna otevíral tu restauraci. Takže já vlastně pořádně nevím.“

Trousí ty útržky – *unavovalo, chtěl změnu* – jako by si to nežádalo žádné další vysvětlování, jako by pouhá představa dobrovolného odchodu od bezpečnostních složek dávala smysl sama o sobě. Vezmu si od ní fotografii zpátky, zasunu si ji do kapsy a přitom přemýšlím o své vlastní krátké kariéře: patnáct měsíců pochůzkář a čtyři měsíce detektiv na kriminalitě dospělých, který společně s koleggy dvacátého osmého března tohoto roku nuceně odešel do výslužby.

Společně procházíme dům. Nakukuju do skříní, otevírám Brettovy zásuvky, nenacházím nic zajímavého, nic, co by stálo za pozornost: baterka, pár paperbacků, pár uncí zlata. V Brettově šatníku a prádelníku zůstalo plno šatstva, což by za normálních okolností naznačovalo spíš něco nekalého než úmyslný odchod, jenže takové věci jako normální okolnosti už dávno neexistují. Včera u oběda nám McGully vyprávěl poslední historku, která se mu donesla: manžel s manželkou se šli projít do White Parku a žena se zničehonic rozběhla, doslova rozběhla, přeskočila živý plot a zmizela v dálece.

„Řekla jen: ‚Mohl bys mi na vteřinku podržet zmrzlinu?‘,“ ryčel rozchechtaný McGully a bušil do stolu. „A ten chudák blb tam najednou trčel sám se dvěma zmrzlinami.“

Ložnice Cavatonových je hezky zařízená, jednoduchým masivním nábytkem. Na Martině nočním stolku leží výrazně růžový sešit s malým mosazným zámečkem, vypadá jako dětský deníček, a když ho zvednu, ovane mě slabouňká vůně skořice. Dokonalé. Usměju se. Na protějším, Brettově nočním stolku je miniaturní šachovnice s figurkami rozestavěnými uprostřed partie; manžel, vypráví mi Marta s dalším láskyplným úsměvem, hrál sám se sebou. Nad prádelníkem visí malá vkusná kresba ukřižovaného Krista. V koupelně na stěně vedle zrcadla je úhlednými tiskacími písmeny napsáno: JSTE-LI TO, CO BYSTE MĚLI BÝT, ZAŽEHNETE SVĚT!

„Svatá Kateřina,“ říká Marta, která se objevila v zrcadle vedle mne, a ukazováčkem sleduje slova. „Není to nádherné?“

Sejdeme po schodech zpátky dolů a posadíme se v obýváku proti sobě na čistounkou hnědou pohovku. Na vstupních dveřích se skví řada bezpečnostních zámků a na oknech mříže. Plesknutím si otevřu sešit a zaznamenám si pár dalších detailů: v kolik její manžel odešel včera do práce a v kolik se zaskočil její otec zeptat, jestli Bretta neviděla, čímž jim došlo, že je pryč.

„Tohle ti možná bude připadat jako samozřejmost,“ podotknu, když si zaznamenám její odpovědi. „Ale co podle tebe teď asi dělá?“

Marta už si ohryzala nehet do růžova. „Už jsem na to hrozně moc myslela, věř mi. Myslím, že – zní to hloupě – ale myslím, že něco *dobrého*. On by neutekl za bungee jumpingem ani za heroinem nebo něčím takovým.“ Hlavou mi bleskne Peter Zell, poslední nebohá duše, kolem níž jsem pátral. Marta mezitím pokračuje. „Jestli doopravdy odešel, jestli ne...“

Přikývnu. Jestli není mrtvý. Protože i tato možnost se mezi námi vznáší. Spousta pohřešovaných lidí se pohřešuje, protože jsou mrtví.

„Tak dělá něco, no, *šlechetného*,“ vysvětluje Marta. „Něco, co považuje za šlechetné.“

Uhlazuju si konce knírů. Něco šlechetného. Silný námět k přemýšlení o něčím manželovi, tím spíš o manželovi, který právě bez vysvětlení zmizel. Na špičce jejího nehtu se objeví růžová krůpěj krve.

„A nepřišlo by ti možné...“

„Ne,“ zarazí mě Marta. „Žádné ženy. Nepřipadá v úvahu.“ Rezolutně zavrtí hlavou. „Brett ne.“

Netlačím, přejdu dál. Vypráví mi, že si často vyjížděl ven na černém desetirychlostním kole*; říká, že ne, že neměl

* V orig. tenspeed wheel, v současné době již pomalý, zastaralý typ kola podobný kolu zn. Favorit, která se vyráběla v osmdesátých letech v Československu – pozn. překl.

mimo domova a práci žádné pravidelné aktivity. Ptám se jí, jestli existuje ještě něco, co bych měl o jejím manželovi nebo jejich manželství vědět, odpoví, že ne: byl tady, měli společné plány, a pak odešel.

A nakonec mi zůstane ta zpropadená otázka za všechny prachy. Totiž: i kdybych ho nakrásně vystopoval – čehož téměř jistě nebudu schopen – zůstává tu ještě okolnost, že opustit partnera není protizákonné a nikdy nebylo, a já samozřejmě nemám v tomto směru žádné páky, jak někoho k něčemu přinutit. Není mi dvakrát jasné, jak mám něco takového Martě Milano vysvětlit, ale mám podezření, že to beztak ví, a tak jdu prostě rovnou k věci a zeptám se:

„Co mám podle tebe udělat, pokud ho najdu?“

Neodpoví hned, nejdřív se nakloní přes pohovku ke mně a upřeně, skoro romanticky se mi zahledí hluboko do očí. „Řekni mu, že se musí vrátit domů. Řekni mu, že na tom závisí jeho spása.“

„Jeho... spása?“

„Řekneš mu to, Henry? Jeho spása!“

Něco zamumlám, ani nevím co, a ve zmatku a rozpacích sklopím zrak ke svému sešitu. Víra a vroucnost jsou u Marty Milano nezvyklé, zamlada nic takového v povaze neměla. Není to jen v tom, že svého muže miluje a že jí chybí; ona zjevně věří, že tím, že ji opustil, zhřešil a bude za to na onom světě trpět. A na onen svět se teď samozřejmě dostane mnohem dříve, než by bylo pravděpodobné za normálních okolností.

Řeknu Martě, že jakmile budu něco vědět, tak se vrátím, a sdělím jí, kde mě má v případě potřeby hledat.

Když vstaneme, její výraz se změní.

„Pane na nebi, promiň, Henry, já se tak omlouvám, že jsem tak... Jak se vede tvé sestře?“

„Nevím,“ odvětím.

Už jsem u dveří, už se proboujovávám řadou řetězů a bezpečnostních zámeků.

„Ty to nevíš?“

„Zůstaneme ve styku, Marto. Dám ti vědět, až něco zjistím.“

Současné okolnosti. *Za současných okolností je pátrání po pohřešované osobě mimořádně obtížné.* Tak nějak jsem to Martě řekl. Povzdechnu si nad tak mdlým a nedostatečným eufemismem. Ještě ani teď, čtrnáct měsíců od prvních náhodných, nehodnověrných pozorování a sedm měsíců od chvíle, kdy pravděpodobnost dopadu stoupla na sto procent, nikdo neví, jak tomu říkat. „Ta situace,“ říkají někteří, nebo: „To, co se děje.“ „Ta šílenost.“ Třicátého října, ode dneška za sedmasedmdesát dnů, se asteroid 2011GV₁, s průměrem 6,5 kilometru, zaryje do planety Země a všechny nás zničí. *Současné okolnosti.*

Rychle seběhnu ze schodů Cavatonovic verandy na slunce a odemknu kolo, které jsem si přivázel řetězem k roztočilému betonovému ptačímu koupališti. Jejich trávník je jediný posekaný na celé ulici. Je nádherný den, teplo, ale ne vedro. Jasná modrá obloha s bílými beránky. Skrzna-skrz nekomplikovaný letní čas. Na ulici nejsou žádná auta, není po nich vidu ani slechu.

Narazím si přílbu a pomalu jedu na kole rovnou na Bradley, na východ k Loudon Bridge, směrem na Steeplegate Mall. Na konci Church Street parkuje policejní auto, za volantem vzpřímeně sedí mladý policista v černých balistických slunečních brýlích. Kývnu mu na pozdrav; pomalu, nezúčastněně mi pozdrav oplátí. Na rohu Main a Pearl je další policejní auto, tentokrát řidiče matně poznávám, nicméně jeho pozdrav na oplátku je přinejlepším povrchní; letmý a bez úsměvu. Patří k legiím nezkušených mladých pochůzkářů, kteří rozšířili řady CP v týdnech před její bleskovou reorganizací, kterou byla převedena pod federální ministerstvo spravedlnosti – tou reorganizací, která

rozpustila oddělení kriminality dospělých stejně jako ostatní detektivní útvary. Já už směrnice samozřejmě nedostávám, ale už od pohledu to vypadá, že současnou bezpečnostní strategií je především být vidět: žádné vyšetřování, žádní stálí okrskáři, kteří svůj rajón dobře znají; prostě jen policajt na každém rohu a blesková reakce na jakýkoli náznak rušení veřejného pořádku, aby se neopakovaly nedávné události ze Dne nezávislosti.

Kdybych ještě *byl* u policejního sboru, tak by Martin případ spadal pod Všeobecné směrnice 44-2. Dokážu si je v duchu vybavit, prakticky je vidím před očima: Část I, Postupy; Část VI, Nezvyklé okolnosti. Další postupy vyšetřování.

Na rohu Main a Court se nějaký špinavý vousáč bez trička točí sem tam a přitom máchá rukama ve vzduchu; na uších má sluchátka, ale klidně bych se vsadil, že z nich žádná hudba nevychází. Zvednu ruku z řídítek a vousáč mi taky zamává, ale vzápětí zaváhá, sklopí pohled k zemi a přizpůsobí se neexistujícímu zvuku. Hned za mostem si udělám malou zastávku a proklíčuju k základní škole na Quincy Street. Kolo si zamknu na řetěz k plotu, sundám si přilbu a pohledem propátrávám školní hřiště za plotem. I když léto vrcholí, jako vždycky tam pobíhá banda dětí, které celé dny hrají handball a nebe-pekle-ráj, honí se po zapleveleném fotbalovém hřišti, čůrat chodí k cihlové zdi opuštěné školy. Mnohé tu tráví i noci, kempují tu pod širákem na plážových osuškách a pokrývkách *Hvězdné války: Klonové války*.

Micah Rose se choulí na lavičce na kraji hřiště, nohy si přitáhl k hrudi a objímá si je. Je mu osm. Před ním pochoduje sem a tam jeho šestiletá sestřička Alyssa. Vytáhnu z kapsy od saka brýle a podám jí je. Nadšeně spráskne ručičky.

„Tys mi je spravil!“

„Ne přímo já,“ vysvětluju a po očku sleduju Micaha, který tvrdošijně upírá pohled na zem a nehne brvou. „Ale znám jednoho chlápka, co to umí.“ Ukážu hlavou na lavičku. „Copak se tomu našemu chlapovi stalo?“

Micah vzhledne a varovně se na svou sestru zamračí. Alyssa odvrátí pohled. Má na sobě džínovou vestu, kterou jsem jí dal před pár týdnů, je jí o dvě čísla větší a na zádech má našité logo Social Distortion. Před lety ji nosovala moje sestra Nico.

„No tak, děcka,“ dotírám a Alyssa ještě jednou zavádí pohledem o Micaha a pak spustí: „Byli tu nějakí velcí kluci ze St. Albanu. Řádili jako pomnutí, doráželi na nás, byli protivní a brali nám věci.“

„*Sklapni*,“ vyjede na ni Micah. Alyssa přeskakuje pohledem ze mě na něj a divže se nerozpláče, ale pak se vzbodí. „Vzali Micahovi meč.“

„Meč?“ užasnu.

S jejich tátou, neschopným povalečem jménem Johnson Rose, jsem chodil na střední školu. Jak jsem se náhodou dozvěděl, odešel za svými sny velmi brzy. Matka, pokud se mi to nedoneslo špatně, se následně předávkovala vodkou a prášky proti bolesti. Spousta děcek, které tráví dny tady venku, zažila podobné příběhy. Je tu jeden, Andy Blackstone – toho vidím zrovna teď, hází si velkým gumovým míčem o školní zeď – kterého z nějakého důvodu vychovával strýc. Když pravděpodobnost stoupla na sto procent, tak mu strýc prostě řekl, ať táhne pryč.

Ještě si Alyssu a Micaha maličko a opatrně proklepnu a k mé úlevě se ukáže, že ten ztracený meč byla hračka – umělohmotný samurajský meč, který kdysi dávno patřil k nindžovskému kostýmu, ale Micah ho posledních pár týdnů nosil jen tak u pasu.

„Ale no tak,“ řeknu konejšivě a stisknu Alysse rameno. Pak se obrátím a podívám se Micahovi do očí. „Však se zas až tak moc nestalo.“

„Ale je to k vzteku,“ postěžuje si Micah. „Je to k vzteku.“

„To já znám.“

Přelístuju v sešitě za podrobnosti o Brettovi Cavatonovi až dozadu, kam si zaznamenávám drobné povinnosti.

Škrtnu *brýle pro A*, zapíšu si samurajský meč a přidám pár otazníků. Zrovna když se neohrabaně zvedám z podřepu, Andy Blackstone po mně hodí medicinbalem. Jen tak tak se stihnu otočit, vyskočit, napřáhnout ruce a s uspokojivým, i když palčivým plesknutím dlaněmi míč odrazit.

„Hele, Palaci,“ zahuláká Blackstone. „Co takhle dát si kickball?“

„Až někdy jindy,“ křiknu na něj, spiklenecky mrknu na Alyssu a zase si nasadím a zapnu přilbu. „Já se teď musím věnovat svému případu.“

2.

Z Rocky's Rock'n'Bowl se vyklube velkolepá cihlová budova s neprůhlednými černými okny a nevěrohodně banálním vývěsním štítem nade dveřmi – pár not a k tomu rozemátá komiksová rodinka mlsající pizzu. Rocky sídlí hned za opuštěným a vybrakovaným nákupním centrem Steeplegate Mall, a abyste se k němu dostali, musíte projít přes rozlehlé obchodákové parkoviště a překonat malou překážkovou dráhu z převrácených a rozsypaných kontejnerů na odpadky a opuštěných aut, jimž zloději vypáčili kapoty a vyndali motor. Na prázdném automatu na noviny přede dveřmi do restaurace nehybně sedí mladík kolem dvacítky, s řídkým teenagerovským strništěm na bradě a krátkým culíkem. „Jak se vede?“ houkne na mě, když se přiblížím k restauraci.

„Ujde to,“ odpovím a otru si kapesníkem z pocené čelo. Kluk seskočí z automatu a klátí se ke mně, klidně, ležérně, s rukama vraženýma do kapes u lehkého saka. Kriminální trik – nevíte, jestli pistoli má nebo nemá.

„Hezký oblek, kamaráde,“ zhodnotí mě. „Hledáte něco?“

„Hledám pizzerii,“ odvětim a ukážu za něj.

„Jistě. Promiňte, jakže se jmenujete?“

„Henry,“ sdělím mu. „Palace.“

„Jak jste se o nás dozvěděl?“

Pálí otázky ra-ta-ta-ta, ale odpovědi ho nezajímají, chce zjistit *Je ten chlápek nervózní? Co vlastně chce?* Ale sám je nervózní, pohledem ostražitě střílí ze strany na stranu. Já mluvím pomalu a klidně a ruce držím tak, aby na ně viděl.

„Znám se s dcerou majitele.“

„Ale, vážně?“ podiví se. „A jakpak se jmenuje?“

„Marta.“

„Marta,“ opakuje, jako by to zapomněl a potřeboval si to osvěžit. „Jistě.“

Uspokojilo ho to; významně ustoupí o krok vzad a strčí do dveří. „Hej, Rocky,“ křikne. Z tmavého sálu se vyvalí ven závan hudby a hřejivých vůní. „Nějaký Martin kamarád.“ A když pak procházím kolem něj, prohodí: „Omlouvám se za ten výslech, ale v dnešní době není opatrnosti nazbyt, však víte, jak to myslím, ne?“

Zdvořile přikývnu a v duchu přemítám, co asi schovává v saku, copak má připravené na uvítání nevyhovujícího hosta: nůž, páčidlo, pistoli s krátkou hlavní? *V dnešní době není opatrnosti nazbyt.*

Uvnitř hraje raný rock'n'roll, zvuk je mizerný, ale hraje to pěkně nahlas, někde tady musí být schovaný přenosný přehrávač na baterky, puštěný na plné pecky. Rocky's je jeden velký sál s vysokým stropem a rozlehlý jako letištní hangár, kde hluk ještě násobí ozvěna. Na jednom konci je otevřená kuchyně s mohutnou pizzovou pecí na dřevo, vzadu je dvojka kuchařů v zástěrách a s vykasanými rukávy; popíjejí pivo, kmitají, smějí se. V části vyhrazené jídelně jsou klasické laciné červenobílé kostkované ubrusy a miniaturní soudečky s drceným červeným pepřem, nahoře na římsách jsou vystavené gramofonové desky a z lepenky vyřezané makety kytar. A tomu všemu vévodí vývěsní tabule ve tvaru jukeboxu Wurlitzer, na které podnik nabízí své speciality, všechny pojmenované

po dívkách z klasických rockových písní: Layla, Hazel, Sally Simpson, Julia.

Z kuchyně se vyvalí obr v pocákané bílé zástěře a přátelsky ke mně napřáhne medvědí tlapu.

„Jak se vede?“ optá se stejně jako ten kluk venku a s tou samou nacvičenou bodrostí. Pupek jako Mikuláš, na předloktích vybledlé vytetované kotvy, cákance od omáčky na zástěře vypadají jako komiksová krev. „Chcete si zastřílet nebo se najíst?“

„Zastřílet?“

Ukáže za mne na šest bowlingových drah předělaných na střelnici. Na jednom konci jsou stojany s pistolemi, na druhém místo terčů papírové makety lidí. Zrovna když se tam podívám, mladá žena s protihlukovými sluchátky přimhouří oči, vypálí z airsoftové pistole kuličku a na rameni makety se rozstříkne žlutá náplň. Nadšeně zajásá a její manžel nebo možná přítel zatleská a prohlásí: „Nádhera.“ Z hloučku seniorů na vedlejší dráze se odlepí shrbený bělovlasý muž a pomalu se belhá ke stojanu s pistolemi; je na radě.

Obrátím se zpátky k obrovi. „Vy jste pan Milano?“

„Rocky,“ opraví mě a jeho bodrý, spokojený úsměv ztuhne a ztvrdne. „Mohu pro vás něco udělat?“

„Doufám, že ano.“

Založí si silné paže na hrudi, přimhouří oči a čeká. Z přehrávače se line *Ooby Dooby*, špičkový Roy Orbison. Miluju tu píseň.

„Jmenuji se Henry Palace,“ představím se. „Ve skutečnosti se již známe.“

„Aha, opravdu?“ usměje se potěšeně, ale bez zájmu jako hospodský, člověk, který se zná se spoustou lidí.

„Byl jsem tehdy malý kluk. V pubertě jsem rychle vyrostl.“

„Aha, no jo.“ Přelétne mě pohledem. „Vypadá to, jako byste absolvoval pubertu vícekrát.“

Usměju se. „Marta mě požádala, abych se pokusil najít vašeho zetě.“

„Ale, ale,“ poznamená Rocky a zbystří, hledí na mě mnohem obezřetněji. „Copak, vy jste policajt? Ona se obrátila na *policii*?“

„Ne, pane,“ odvětim. „Nejsem policista. Býval jsem. Už nejsem.“

„No, ať jste, co jste, ušetřím vám čas,“ sdělí mi. „Ten mizera slíbil, že zůstane s mou dcerou až do toho pekelného dne, a pak si to rozmyslel a utekl.“ Zachrčí, přeloží si ruce. „Nějaké dotazy?“

„Pár,“ odpovím. Za mnou se ozývá temné, tupé, dunivé pleskání paintballových kuliček o makety. Tento druh věcí teď frčí po celém městě ve všemožných formách. Lidé se připravují „na potom“ různě. Učí se střílet, učí se karate, sestavují si přístroje na konzervaci vody. Minulý měsíc byla ve veřejné knihovně zdarma přednáška na téma „Jíst méně a žít.“

Rocky Milano mě odvede přes restauraci do malého, stísněného přístěnku u kuchyně. O Martině otci se vždycky šířily drby, hloupé dětinské drby, které si pokoutně šuškali ti, co je Marta chodívala hlídat: měl „styky“, byl „v base“, měl neuvěřitelně dlouhý trestní rejstřík. Vzpomínám si, že jednou jsem žádal matku, jestli by mi na policejní stanici nemohla projít jeho složku; tuto žádost odmítla tak, jak se takové požadavky desetiletého kluka odmítají.

Teď mi tady Rocky s dobrosrdečným omluvným úsměvem shodí ze židle hromadu papírových tácků a sám se uvelebí za otrískaným kovovým stolem. V zásadě potvrzuje všechno, co říkala Marta. Brett Cavatone se oženil s jeho dcerou zhruba před šesti lety, když byl ještě v aktivní službě u státní jízdní. Brett a Rocky neměli moc společného, ale vycházeli spolu poměrně dobře. Starší muž svého nového zetě respektoval, líbilo se mu, jak se chová k jeho dceři: „Jako k princezně – dočista jako k princezně.“ Když se Rocky

rozhodl otevřít tenhle podnik, opustil Brett bezpečnostní sbory a šel pracovat k němu jako jeho pravá ruka.

„Dobrá,“ přikyvuju a všechno si to zapisuju. „Proč?“

„Proč co?“

„Proč sem šel pracovat?“

„No proč? Vy byste pro mě nechtěl pracovat?“

Ostře vzhlednu, ale Rocky se pořád dobromyslně usmívá.

„Spíš jsem měl na mysli, proč vlastně odešel od bezpečnostních složek?“

„Jo, chápu, co myslíte,“ řekne a teď už je jeho kulatý obličej jeden velký úsměv, ještě vstřícnější a dobromyslnější. „Ale na to se budete muset zeptat jeho.“

Žertuje, samozřejmě, utahuje si ze mě, ale mně to nevadí. Popravdě řečeno se s Martiným otcem cítím dobře. Jeho provizorní restaurace na mě udělala dojem stejně jako jeho zarputilé přesvědčení, že má zůstat otevřená a poskytovat jistou míru normálnosti až do toho ‚pekelného dne‘.

„Jedna věc se Brettovi nedá upřít,“ dodá Rocky. Teď už se pohodlně opřel, ruce si založil za hlavou a spokojeně se uvelebil. „Byl to ohromný chlap. Pracant. Tahoun. Byl tady víc než já. Vyrobil i tu židli, na které sedíte. Proboha, vždyť on i vymyslel jména pro speciality podniku.“ Rocky se uchechtne a mimoděk ukáže na jídelnu, kde teď manželský pár od střelnice sedí u stolu a jí společnou pizzu. „Mimochodem, to, na čem si zrovna tak pochutnávají, není nic zvláštního. Specialita tohoto týdne se jmenuje *Zdar při hledání masa*.“

Vítězoslavně se uchechtne, rozkašle se.

„Původně bylo v plánu, že to tu povedeme společně a až zemřu nebo mi změkne mozek, tak on to převezme. K tomu patrně díky panu Asteroidu Proklatému nedojde, ale když jsem prohlásil, že budu mít otevřeno až do října, Brett řekl: „Jasná věc. Žádné strachy. Jdu do toho s tebou.“

Přikývnu, jistě, všechno si to zapisuju: *pracant – vyrobil tu židli – otevřeno do října*. Načínám další stránku modrého sešitu.

„Slíbil to,“ dodá trpce Milano. „Jenže on toho nasliboval. Jak už jste asi slyšel sám.“

Držím propisku u papíru, ale najednou nějak nevím, na co se zeptat dál, najednou na mě doléhá absurdita mého snažení. Jako by mi mohlo venku, v rozlehlé chaotické divočině, která zachvátila svět, sebevětší množství informací nějak pomoci přimět manžela Marty Milano, aby se upamatoval na své sliby. Kuchaři v kuchyni se něčemu nevázaně chechtají a poplácávají se, jako by se jim něco obzvlášť povedlo. Ve stísněné kanceláři je na stěně přímo za Rockym terč z bowlingové dráhy, maketa lidské postavy. Po celém obličejí, středu terče, má modré cákance.

„Co kamarádi? Měl Brett hodně přátel?“

„To ani ne,“ odpovídá Milano. Popotáhne, podrbe se na tváři. „Vlastně o žádných nevím.“

„Záliby?“

Pokrčí rameny. Chytám se stébel. Ve skutečnosti nejde o to, jestli měl nějaké záliby, ale jestli měl nějaké neřesti či spíše nějakou novou nectnost, s kterou si teď, ve světě, který žije odpočítáváním dnů zbývajících do konce, začal zkusmo zahrávat. Co třeba nějaká přítelkyně? Jenže tohle asi nejsou věci, o kterých by tchán věděl. Z přehrávače se ozývá Buddy Holly, *A Man with a Woman on His Mind*. Další perla. V těchto dnech už hudbu moc neslýchám – žádné autorádio, žádný iPod, žádné stereo. Doma poslouchám na policejním radiopřijímači amatérskou stanici, která osciluje mezi nouzovou federální frekvencí a energickým bulvárníkem, který sám sebe nazývá Dan Dan the Radio Man.

„Nemáte nějakou představu, pane, kam měl váš zeť asi namířeno, když včera ráno odcházel?“

„Jo,“ odpoví. „Na běžné pochůzky. Mléko, sýr, mouka. Toaletní papír. Nakládaná rajčata, kdyby někdo nějaká měl. Většinou přicházel a otevíral se mnou, pak vyrazil na kole ven sehnat, co se dá, a na oběd se vrátil.“